שם היינו מירקות השדה ולהכי מותר בשל גינה: אבל במקום שמביאין כו' אסור. אף בירקות הגינה הואיל ורגילין לאכול שם בין

ירקות השדה בין ירקות הגינה דודאי אדעתא דהכי נדר: כתנאי כו'. לדעתא דמ"ד אין מביאין ירקות כו' לדידיה מותר בירקות גינה

ואסור בירקות שדה דכיון דאין מביאין לאו עליה נדר ולמ״ד מביאין אסור אף בירקות גינה: משום גוש. שמא יש מעפר חולה לארץ

לא שנו אלא במקום שאין מביאין ירק

(גבו') לא שנו. דשביעית מותר בירקות הגינה אלא במקום שאין מביאין ירק מח"ל דכיון שאין מביאין ודאי לא נדר אלא מאותם שמסתפקים 🔞 פנהדרין יב.

נ) [שס], ג) [פי הר"ן על משנה זו נמלא בע"א], משנה זו נמלא בע"א], (לעיל נב: ע"ש בר"ן

פירושו על מלח אשישים], ק) [ל"ל לפני ד"ה אסור בשום], ו) [ל"ל לפני ד"ה

מותר בגריסין], ז) ל"ל מזה

אס דומו כל דיים אסור במקפה של גריסין הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה

מן המקפה של גריסין

נק התנקפה של גניסק הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה מותר בגריסין דברי הכל

יוסי מחיר דהחבר אין מקפה בכלל גריסין הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה עין משפם נר מצוה

נג:

ב א ב ג ד מיי' פ"ט מהלכות נדרים הל' י טוש"ע י"ד סימן ריז סעיף

בא ה מיי׳ שם הלכה ע טוש"ע שם סעיף כ: בב ו מיי׳ שם הלכה י טוש"ע שם סעיף כא:

בג ז מיי׳ שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף כ: ח מיי׳ שם טוש"ע שם סעיף כא:

הגהות הגר"א

משנה באספרגוס. מ"ב פירש רב החי גחון ירוב ששורין אותו ובלשון יוני יין ביין ובנסון יוני יין של בקר נקרא אספרגוס (ועי' רש"י ברכות נ"א ע"א ד"ה אספרגוס): [ב] שם כאשישים. נ״ב וטחינן ומגבלן בדבש ומטוגנין:

תוםפות לא שנו. לבשביעית מות בירקות גינה משום דלא שכיחי שיאכלו ירקות גינה אלא במקום שאין מביאין כו' אבל במקום שמביאין שכיח הוא ירקי גינה ונתכוין לאסור ירקי גינה בשביעית: משום גוש.

בשפיעית: בשום בוש. דדרך הירק להיות גוש חלוי בו וגזרו על גוש ארץ . העמים: איםפרגום. מיו

אבל במקום שמביאין ירק מח"ל לארך אסור. כלומר אסור בשניהם דהוי ליה מקום שמסתפקין ייוה מוה:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

מחוצה לארץ לארץ אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ לארץ אָסור יּכְתנאי אין משום גוש. חוששין להביחו משום מביאין ירק מן חוצה לארץ לארץ רבי חששה דגוש הנדבק בו וגושה דהרן חנניה בן גמליאל אומר מביאין ירק מחוצה העמים טמא כדאיתא בפ"ק דשבת לארץ לארץ מ"ם דמאן דאמר אין מביאין שאמר רבי ירמיה משום גוש: בותנ" שאמר (דף טו:): חטה שחני טועם חמור לאפות. דפת חטה מיקרי דחד גופה נמי הוה הבל חטים משמע הכרוב אסור [א] באיספרגוס מן האיספרגוס לכום מפני שאדם כוסם חטים מותר בכרוב ימן הגריסין אסור במקפה :חלוקין ביחד ורבי יוםי מתיר ימן המקפה מותר בגריםין

ימן המקפה אסור בשום ור' יוםי מתיר מן השום מותר במקפה יימן העדשים אסור (ב) באשישים ר' יוסי מתיר מן האשישים מותר בעדשים החמה חמין שאני מועם אסור בהן בין קמח בין הפת יגרים גריסין שאני טועם אסור בהן בין חיין בין מבושלין רבי יהודה אומר קונם גרים או חמה שאני מועם מותר לכוס חיים: גמ' תניא ר' שמעון בן גמליאל אומר יחמה שאני מועם אסור לאפות ומותר לכוס חמים שאני מועם אסור לכום ומותר לאפות חמה חמין שאני מועם אסור בין

בין לבשל בין לכום:

הדרן עלך הנודר מן המבושל

לכום בין לאפות "גרים שאני טועם אסור לבשל ומותר לכום גריסיו

שאני מועם אסור לכום ומותר לבשל גרים גריסין שאני מועם אסור

בעיקרייהו וטמא משום ספק מת:

קאמר: חטין. משמע חיין: גרים. משמע מבושל (נ): גריסין. משמע נמי חיין: הדרן עלך הנודר מן המבושל

דאדעתא דהכי אמר חטה כדי לאפות

דחטה גרגיר א' משמע ומגרגיר לא

המנותם. אם שפו שנה מה האים ברוב משחר בכרוב. בשאר כרוב אינם קרויין איספרגוס: מן הגריבין אבור במקפה של גריבין, שנקראת גריסין אף כשהן במבשיל אבל מן המקפה מותר בברוב. בשאר כרוב אינם קרויין איספרגוס: מן הגריבין אבור במקפה של גריבין. שנקראת גריסין אלא לשום יבש: מן המקפה הורהר בשום. אש"א דלא כדכי נדר במקפה הלא נתחון אלא לראוי למקפה ושום ראוי למקפה ומן הרשישים. פי׳ פסולת עדשים מותר בעדשים שאין העדשים אור במקפה ושום ראוי למקפה ומן האשישים. פי׳ פסולת עדשים מותר בעדשים שאין העדשים אור לפרש הכל משחר במקפה ומותר בעדשים שהם נקראים על שם העדשים ור"י מחיר דסבר לאינם בכלל עדשים: חשה חשין שאני פועם אבור בין בחשין בין בפת. דחיטה משמע לאפות ומיהו בברייתא בגמי גריס או משה שאני בעדשים והשה השין שאני מותר בלישון ברי יהודה אובר גרים או חשה שאני ורבי יהודה אובר גרים או חשה שאני ורבי יהודה אובר גרים או חשה שאני פועם פותר לבום חיים. מדקאמר חטה וגריס סחם ולא אמר (חטה) חטין גריסין קסנר וחטה גריסן מפושלין משמע חיין לא משמע איין לא משמע איין האני חודר לאפות. דמטה לא משמע אלא חיין חטין משמע לא פותר לבום חיים. מדקאמר חטה ורכי שמעון ורכי יהודה לא פליגי דלתרוייהו גריס חטה מכושלין משמע ולא חיין גריסין חטין משמע חיין אכל לא מכושלים: הדרן עלך הגודר כן הסבושל

פירוש הרא"ש

גמ' אבל במקום שמביאין ירק מחוצה לארץ אסור. אף נירקות גינה דכיון דתלויין עס דעתס גס עלייהו: משום גוש. עפר המדכק בירק וחממים גזרו טומאה על גוש עפר הבא מארך העמים בפ״ק דשבת (דף טו:): מתג" אבורב גוש. עפר המדכק בירק וחממים גזרו טומאה על גוש עפר הבא מארך העמים בפ״ק דשבת (דף טו:): מתג" אבור באיספרגום. הוא מין כרוג אל אין כרוג נקלא על מנו: מן הגריסין אמור במקפה. ואפי" כי נתנן במקפה שדיין שם גריסין עליהן: ור' יוםי מתיד. דקסבר לא מיקרו גריסין אלא מקפה של גריסין והוא מן גריסין נדר: מן המקפה מותר בגריסין. דלא מימא כי היכי דטדר מן המקפה אסור בשום משום שדרך ליתן שום במקפה הוא הדין נמי כי נדר מן

מוסף רש"י

משום גוש. שמא יביא עמה מגוש ארץ העמים שמטמא באהל ויטמא טהרות של ארץ ישראל (סנהדרין יב.). באיספרגום. מין בשורם אום מתחלים למנו מנום מהן המנוס פונמנות ובמוסיים המנוס של מיד במיד (מוחדיד בהי במיד במיד במיד במיד במיד ש של כדוג הוא, ומפר כלל כדוג היה או אין כרוג כללל מספרגוס (המריה בשמה). או: מסקין לסמותו קודם אכילתו בפקר (פסחים קיי: ובעריז ברבות נא. וקדושין ע.) כלשון פרסי קורין לכרוג איספרגוס, חהו ששנינו הנודר מן הכרוג אסור באיספרגוס,

בותבר' אסור באיספרגוס. דהוי בכלל כרוב דמין כרוב הוא: מותר בכרוב. דאין כרוב בכלל איספרגוס (א): האסור בשום. שנותנים ממנו בקור בידה מותר דהיינו בכלל מקפה: מותר במקפה. מותר במקפה. בכלל שום: אסור במקפה. דאין מקפה בכלל שום: אסור במקפה. המיד ואמיי בידיה מינו ביינו ביי גריסין בכלל מקפה: מן המקפה. של גריסין: 0 ר' יוסי מחיר. דקסבר אין מקפה בכלל גריסין: אסור בשום. של מקפה: אסור באשישים. בפת שמעורב בו קמח עדשים דיש בכלל עדשים אשישים: ומן אשישים כו'. דברי הכל היא: ר' יהודה אומר קונם גרים או חטה שאני טועם מותר לכום. חטה וגרים (כ) סתם דלא אמר חטה חטין גרים גריסין דקסבר ור"י גרים או חטהן מבושלים משמע חיין לא משמע ור' יהודה לא פליג עליה דתנא קמא: גבו' אסור לאפוס.

דאין גריסין בכלל מקפה הס"ד ואח"כ צ"ל ד"ה אסור בשום של מקפה הס"ד ואח"כ ל"ל ד"ה אסור בשום שנותנין וכו" בכלל מקפה הס"ד ואח"כ מ"ה מותר במקפה וכו" בכלל שום הס"ד ואח"כ באשישים: ד"ה אסור בא (3) ד"ה ר' יהודה (3) וכו׳ לכוס חטה וגריס חיים כיון דלא אמר חטה חטין גריס גריסין קסבר חטה וגריס מבושלים משמע חיין לא משמע כל"ל: (ג) ד"ה גריס משמע מבושל גריסין משמע

חיין גרים גריסיו משמע

. גמי חיין והד"

המקפה יהא אסור בגריסין משום שדרך לעשות הגריסין מקפה קא משמע לן דלא דמי משום דשום רגילין ליתן בכל מיני אתקפה ייטר מתחל במניפון ממוס שלון לעשות אוניתן העדיקין לבדן מתקפה אלה מכמה מינים עושין מתקפה א מתקפה ביי נותן טעם והשום הוא המתקפה אבל אין עושין מגריסין לבדן מתקפה אלה מכמה מינים עושין מתקפה: אםור באשישים. פסולת עדשים: חחם שאני מועם בר. מיימור לשוע שהוכיר שהים מסמע לאפות וחטים משמע לנוס: גרים חמה שאני מועם מותר לבום חיין. לא פליג אתנא קמא: מדרים עלך הגודר מן המבושל

– -ומשקין הוא שטושין מכרוב ומיין ורגילין היו לשמומו ככל בקר לרפואה קודס אכילה (רשבים פחחים שם. ועי׳ הגהות הגר״א כאף). מן האשישים מותר בעדשים. שאין אשישים ככלל עדשים (ראמ״ה בשמו). הדרן עלך הנודר מן המבושל